

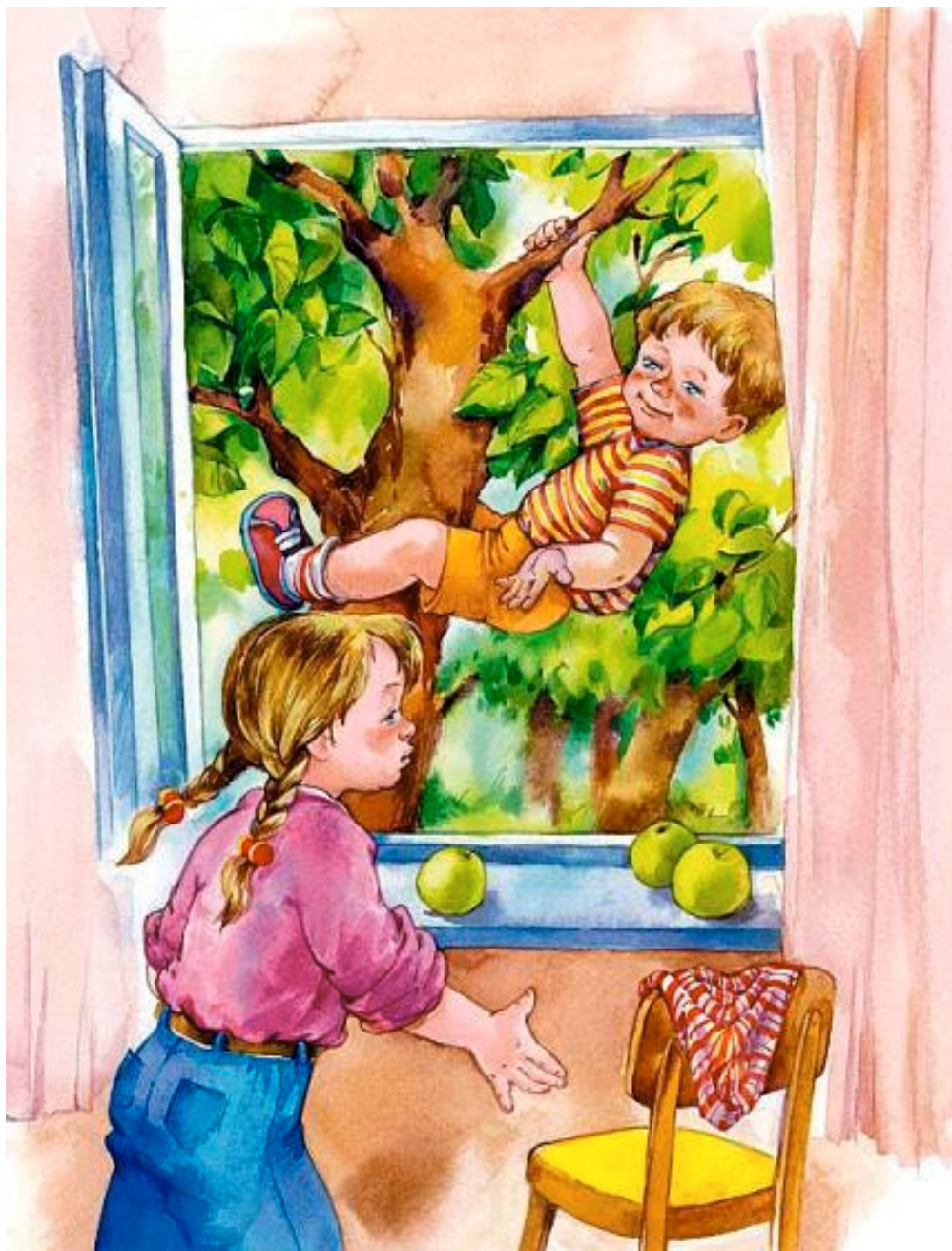
הנקמה

וו. אוסייבה

קטיה ניגשה לשולחן שלה והתחילה
לצעוק מכעס. הארגז שלה עמד על
השולחן, הצבעים חדשים מרוחים סביב,
המכחולים מלוכלכים ועל השולחן
שלוליות מים אפורים.
"אליושה!" קראה קטיה "אליושה!"
והיא כיסתה את פניה בידיים ופרצה
בבכי.
אליושה הכניס לדלת את ראשו העגול.
פניו ואפו היו מרוחים בצבעים. "לא
עשיתי דבר!" אמר מהר.
קטיה התנפלה עליו באגרופים, אך האח
הקטן נעלם אחרי הדת ודרך החלון
הפתוח קפץ לגן.
"עוד אתנקם בך!" קראה קטיה תוך
בכי.

אליושה עלה על עץ כמו קוף ומהענף
הנמוך יותר לגלג לאחותו.
"בוכה? בגלל כמה צבעים בוכה?!"
"אתה עוד תבכה אצלי!" קראה קטיה
"תבכה ועוד איך!"
"זה אני שאבכה?" צחק אליושה
והתחיל מהר לעלות למעלה בעץ "אבל
קודם תתפסי אותי!"
אך פתאום גלש ונאחז בענף קטן. הענף
נשבר ואליושה נפל.
קטיה מהר רצה לגן. היא כבר שכחה
את הצבעים המפוזרים והריב עם האח.
"אליושה!" קראה "אליושה!"

אחיה ישב על הארץ, שם ידיו על ראשו
ובפחד הביט עליה.

"קום! קום!"

אך הוא משך את ראשו בין כתפיים
ומצמץ בעיניו.

"אינך יכול?" קראה קטיה כשהיא

ממששת את ברכיו של אליושה "תשען
עלי". היא החזיקה בכתפיו של האח
ובזהירות העמידה אותו על רגליו.

"כואב לך?"

אליושה הניעה בראשו והתחיל לבכות.
"מה, אינך יכול לעמוד?" שאלה קטיה.
אליושה בכה עוד יותר חזק ונשען חזק
על אחותו.

"יותר כבר לא אגע בצבעים שלך.. אף
פעם.. אף פעם.. לא אגע!"